

Parohia „Înălțarea Domnului”

Str. Crinilor 45, Pașcani, jud. Iași
inaltareadomnului.pascani@gmail.com

Preot paroh:
Marius Ionuț Tabarcea
+40 745 776 456

Bucurați-vă!

„Bucurați-vă în nădejde; în suferință fiți răbdători; la rugăciune stăruivi.” (Romani 12, 12)

Anul IV • Nr. 4 (87) • 5 februarie 2023

Publicație editată și distribuită gratuit de Parohia „Înălțarea Domnului” Pașcani, Protopopiatul Pașcani

Calea spre mântuire

Să ne vindecăm sufletele prin pocăință

Fericitul Augustin (354-450 d. Hr.)

„Ce medicament folositor și necesar este pocăința! Oamenii care își amintesc că sunt doar simpli oameni vor înțelege cu ușurință asta. Căci scris este: «Dumnezeu celor mândri le stă împotriva, iar celor smeriți le dă har» (1 Petru 5, 5; Iov 22, 29; Proverbe 3, 34).”

Perioada Triodului - uncuș spre Înviere

Cele zece trepte ale Scării Triodului și explicarea lor (I)

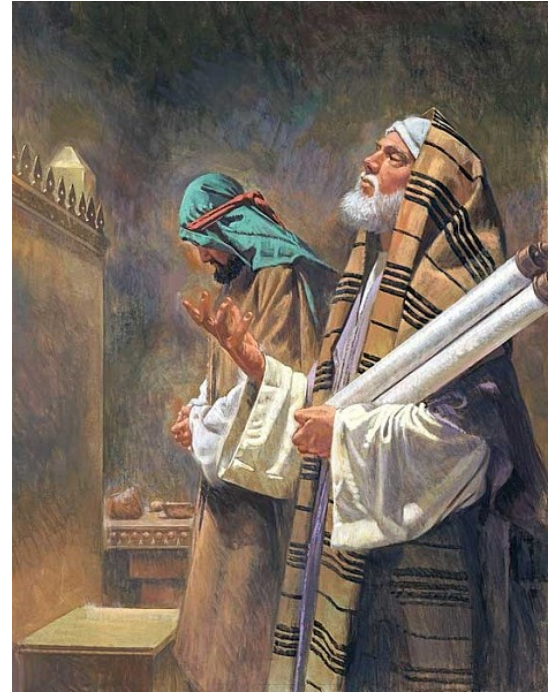
În Biserica Ortodoxă începe, odată cu Duminica Vameșului și a Fariseului, perioada Triodului. Etimologic, cuvântul triod provine din grecescul *triodion*, format din cuvintele 'tria', trei, și 'odi', odă, adică cântare în trei ode/strofe. Etimologic privind *tria* în limba greacă înseamnă *trei, odă* înseamnă *cântare, trei cântări*. Denumirea aceasta este dată de Sfântul Teodor Studitul pentru că în perioada Sfântului și Marelui Post, până la Săptămâna Mare, a alcătuit un set de *cântări* (tropare, conduce, icoase) numite triode.

Numită și **perioada prepascală**, Triodul precede perioada Pentecostarului (opt săptămâni de la Paști) și urmează perioadei celei mai lungi, Octoihul. Astfel, timpul Triodului ține de la Duminica Vameșului și Fariseului și până în Sâmbăta Mare (înainte de Paști), în total **10 săptămâni**. Poate din acest motiv Triodul este numit de Sfinții Părinți „**zecuiala duhovnicească a anului**” sau „**primăvara noastră spirituală**”, fiind o perioadă de innoire, de curățire, de înălțare spirituală, poate cea mai importantă a anului liturgic. Această perioadă este un mijloc de a ajunge la Înviere. Sfinții Părinți au așezat acest timp sacru ca o pregătire pentru Paști.

La începuturile creștinismului, această perioadă era timpul de pregătire pentru catehumeni, adică cei care doreau să îmbrățișeze creștinismul, spre a primi Taina Sfântului Botez în noaptea Învierii. Triodul era o adevărată școală de învățură creștină, dar și duhovnicească pentru aceștia, însă, în timp, dispărând instituția catehumenatului, accentul a fost transmutat de la botez spre pocăință, „al doilea botez”, de la moarte și înviere prin Taina Botezului, la omorârea patimilor și înviere cu Hristos prin Taina Spovedaniei și a Euharistiei.

Să vedem în cele ce urmează care sunt **cele zece trepte ale Scării Triodului** și explicarea lor pe scurt:

1 Duminica vameșului și a fariseului, numită și „Vestitoarea”, deschide această perioadă și ne prezintă valoarea spirituală a **smereniei**, numită de Sfinții Părinți „Împărăteasa virtuților”. Smerenia alungă mândria diavolilor, a lui Adam celui

căzut și ne așează în starea de normalitate duhovnicească. Domnul nostru Iisus Hristos, în Predica de pe mun-te, deschide Cutia Fericirilor cu smerenia: „Feriți cei săraci cu duhul, că a lor este împărăția cerurilor.” (Matei 5, 3), iar către ucenici spune: „Învățați de la Mine, că sunt blând și smerit cu inima.” (Matei 11, 29).

Se pune întrebarea: De ce Sfinții Părinți încep Triodul cu această virtute? Pentru că, dacă am face ceva cu mândrie sau spre slavă deșartă, nu adunăm nimic. Spun Sfinții Părinți că diavolul mândriei se bucură când vede că oamenii postesc, se roagă, fac milostenie, căci vine el și le sădește mândria în inimă și risipește toată agoniseala. Smerenia este acea stare spirituală intimă în care recunoaștem că tot ceea ce avem este de la Dumnezeu și fără El nu putem face nimic. Smerenia este starea de normalitate, starea firească a omului în fața lui Dumnezeu, în atmosfera căreia se desfășoară întreg dialogul nostru cu Creatorul nostru. În acest duh al smereniei, vameșul strigă: „**Dumnezeule, fii milostiv mie, păcătosului**”, strigătul lui devenind „firul roșu” care străbate Triodul, concretizat în **Canonul Sfântului Andrei**, „**Miluieste-mă Dumnezeu, miluieste-mă**”, dar și, atât cea mai deasă expresie liturgică „**Doamne miluieste**”, cât și neincetatul glas isihast „**Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluieste-mă pe mine, păcătosul**”. Așadar, în adâncul smereniei rostim cuvinte pline de har și de adevăr, suntem pe culmile rugăciunii și cerem mila lui Dumnezeu, care este revărsare din preaplinul iubirii dumnezeiești în fața condiției umane căzute („Milă voiesc, iar nu jertfă” - Matei 9, 13).

Deci, în această Duminică învățăm nu numai despre virtutea smereniei, ci și despre smerita cugetare, adică rugăciunea smerită, smerenia și coborârea minții în inimă, având ca model întruparea, pogorârea lui Dumnezeu, din cerul minții în inima pământului, adică din cerul cel mai de sus sau înaltul cerului în peștera Betleemului, toate acestea făcându-se din iubirea sau mila lui Dumnezeu. **(Va urma)**

Un nou preot slujitor la Parohia „Înălțarea Domnului” din Pașcani

Pr. Marius Ionuț Tabarcea

Începând cu data de 1 februarie Parohia „Înălțarea Domnului” din Pașcani are un nou preot slujitor: Pr. Atudorei Leonardo Ioan. Acesta a fost numit prin transfer de la Parohia Bahlui, Protopopiatul Hârlău și va sluji în noua parohie alături de părințele paroh Tabarcea Marius Ionuț.

Câteva repere biografice

Părintele Atudorei s-a născut în Pașcani, la 13 februarie 1969, unde a urmat școala primară și cea gimnazială. În anul 1987 a absolvit Liceul nr. 7 Metrologie din București, iar după efectuarea stagiului militar, în anul 1990, a intrat la Facultatea de Filologie din cadrul Universității „Al. I. Cuza” din Iași, pe care a absolvit-o în 1994 având specializarea română-spaniolă. În același an s-a titularizat prin concurs la actualul Colegiu Național „Mihail Sadoveanu” din Pașcani, unde este profesor de Limba română și în prezent.

Între anii 1994-1999 a urmat cursurile Facultății de Teologie, din cadrul aceleiași Universități ieșene, iar în 2003 s-a înscris la doctorat pe care l-a absolvit cinci ani mai târziu cu o teză de antropologie religioasă intitulată „Antropocentrism și teocentrism în opera lui Dumitru Stăniloae”, cu mențiunea MAGNA CUM LAUDE.

Din 2010 este căsătorit cu Paula Zăbavă, profesor de Limba și literatura română la Colegiul „Unirea” Pașcani, împreună cu care are două fețițe, Sara-Elena și Maria-Letiția, de 10 respectiv, 6 ani și jumătate.

Din 2012 a slujit ca preot paroh la Parohia „Sf. Cuv. Parascheva” - Bahlui, com. Cotnari, Protopopiatul Hârlău.

În paralel cu aceste activități, părintele Atudorei este realizatorul unei emisiuni la BiTV Pașcani, „Despre vorbe și cuvinte”, având o abordare diversă, religioasă și culturală.

Pe urmele sfinților

Prăznuirea Sfântului Haralambie, apărător de ciumă și de foamete

Sfântul Haralambie, pe care, pentru chinurile cumplite pătimite fără clintire pentru Hristos, Biserica îl cinstește cu numele de *mare-mucenic*, a primit de la Dumnezeu **darul facerii de minuni**. Pe aceia care îi cer cu credință ajutorul, Sfântul îi tămăduiește din boli cumplite, precum ciuma sau nebunia, izgonind diavolii și apărând pe cei dreptslăvituri de primejdiile dezlănțuite asupra lor – așa cum o mărturisesc cele două minuni înfricoșătoare de mai jos, petrecute în vremurile noastre.

Sfântul Haralambie a fost episcop în Cetatea Magneziei, din Asia Mică, Turcia de astăzi, în vremea împăratului Septimiu Sever (193-211). Când Sfântul Haralambie a împlinit vârsta de 113 ani a fost supus la diverse chinuri pentru că nu a lepădat credința în Hristos. Potrivit tradiției, în timpul torturilor, mâinile guvernatorului Lucian s-au lipit de trupul sfântului și au rămas acolo până când mucenicul a făcut rugăciune. În fața acestei minuni, cei care îl torturau s-au

convertit la creștinism.

Mai târziu, auzind împăratul cele petrecute cu Sfântul Haralambie, a poruncit să fie adus în Antiohia. Aici a fost supus la alte chinuri: soldații i-au legat barba în jurul gâtului și l-au tras de ea pe drum; i-au înfipt un piron de fier în trup, i-au ars fața și i-au jupuit pielea de pe trup. Însă, Sfântul Haralambie s-a vindecat în chip miraculos, prin darul lui Dumnezeu. La cererea împăratului Sever, Sfântul Haralambie a făcut multe minuni cu harul lui Dumnezeu. Din ele amintim că a vindecat un om posedat de un duh rău de 35 de ani și a înviat un tânăr, încât Galina, fiica împăratului s-a convertit și ea la creștinism.

Sfântul Haralambie a fost condamnat la tăierea capului cu sabia. În timpul rugăciunii dinainte de moarte, cerurile s-au deschis și sfântul a văzut pe Hristos și pe îngerii săi. Sfântul Haralambie i-a cerut lui Dumnezeu să aibă grijă de locul unde vor rămâne moaștele sale, că acel loc să nu sufere niciodată de foamete și de boli. Domnul i-a promis că o să-i îndeplinească dorințele și S-a ridicat la cer împreună cu sufletul martirului Haralambie. A murit înainte de a fi executat.

Istoria consemnează că oamenii au cerut ajutorul său în diferite situații grele cum au fost „ciuma lui Caragea”, din 1813, dar și foamea din vremea lui Alexandru Constantin Moruzi, din 1795. În iconografia ortodoxă greacă, Sfântul Haralambie este reprezentat ca un preot, iar în cea rusă sub chip de ierarh.